

แนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน หลาดพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล

Guidelines for the Development of Tourism Potential Lad Phrayabungsa Kuan Pho District, Satun Province.

กอเจ็ม เตวะโต
KOCHEM TAOWATO

สาขาวิชาบริหารธุรกิจ คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
Business Administration Master of Business Administration RamkhamHaeng University

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน หลาดพญาบังสา และศึกษาแนวทางในการวางแผนพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน หลาดพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล มีเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถาม และเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยวจำนวน 385 ราย วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติทางความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษา ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน หลาดพญาบังสา โดยรวมพบว่าระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักท่องเที่ยวมีความคิดเห็นในด้านสิ่งดึงดูดใจ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านกิจกรรม ด้านการประชาสัมพันธ์ และด้านร้านค้าขายอาหาร มีศักยภาพอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านเส้นทางการคมนาคม มีศักยภาพอยู่ในระดับปานกลาง และจากข้อมูลผลการวิจัยสรุปจากความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่านักท่องเที่ยวมีความต้องการให้พัฒนาปรับปรุงศักยภาพของการท่องเที่ยว ในด้านต่างๆ ตามลำดับความสำคัญ ได้แก่ ด้านเส้นทางการคมนาคม ควรทำการพัฒนาปรับปรุงซ่อมแซมถนน ขยายสะพาน และติดตั้งไฟส่องสว่างเพิ่มเติมเพื่อความปลอดภัย ด้านร้านค้าขายอาหาร ควรเพิ่มจำนวนร้านค้า อาหาร เครื่องดื่ม และขนมพื้นบ้านให้มีความหลากหลายมากขึ้น ด้านการประชาสัมพันธ์ ควรเพิ่มการประชาสัมพันธ์ให้มากขึ้นโดยเฉพาะทางสื่อสังคมออนไลน์ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ในด้านสถานที่จอดรถควรให้ผู้เกี่ยวข้องจัดระเบียบการจอดรถเพื่อความสะดวกของนักท่องเที่ยว และควรปรับปรุงห้องน้ำให้มีจำนวนที่เพียงพอ ด้านสิ่งดึงดูดใจ ควรเพิ่มจุดถ่ายรูปให้โดดเด่นและน่าสนใจ พร้อมทั้งควรปลูกดอกไม้ให้สวยงามในพื้นที่หลาดพญาบังสา เพื่อเป็นการเพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวหลาดพญาบังสาเพิ่มขึ้น

คำสำคัญ : ได้แก่ (1) ศักยภาพ (2) ระดับความคิดเห็น (3) นักท่องเที่ยว

ABSTRACT

The objectives of this research are studying the potential of tourism Lad Phrayabungsa and study guidelines for planning the development of tourism potential Lad Phrayabungsa, Kuan Pho District, Satun Province. The research instruments used data collection with questionnaires. The questionnaires were handed to 385 tourists in Lad Phrayabungsa. The data were analyzed using descriptive statistics including frequency, percentage, arithmetic mean and standard deviation.

The opinion from tourists that to study potential of tourism in Lad Phrayabungsa. The opinion of tourists expressed that there is high potential for tourism in Lad Phrayabungsa. The researcher found that the high scored aspects of the potential for tourism are the attractiveness, amenities, activities, public relations and food shops. Accessibility aspects are rated at moderate level. The research results, summarized from opinions and suggestions from the respondents found that tourists need to improve the potential of tourism in various aspects according to priority. Accessibility should improve the road, expand the bridge and install additional lighting for safety. The food shop should increase the number of food and beverages to be more diverse. Public relations should increase more especially in social media. Amenities in the area of parking, people should be involved in organizing parking regulations for the convenience of tourists and should improve the toilet to have a sufficient amount. Attractiveness should add a unique and interesting photo spot and should grow beautiful flowers in Lad Phrayabungsa area. In order to increase the number of tourists visiting Lad Phrayabungsa.

Keywords : (1) Potential (2) Opinion level (3) Tourism

*Corresponding author. E-mail : 6022104457@rumail.ru.ac.th

บทนำ (Introduction)

จังหวัดสตูลเป็นจังหวัดที่อยู่ใต้สุดของประเทศไทยทางชายฝั่งทะเลอันดามัน ซึ่งเป็นชายฝั่งทะเลทางด้านตะวันตกของประเทศไทย ประชากรมีทั้งที่นับถือศาสนาพุทธและอิสลามลักษณะสังคมเป็นพหุวัฒนธรรม ทำให้มีวัฒนธรรมที่หลากหลาย เป็นจังหวัดที่รวมไว้ซึ่งวิถีวัฒนธรรมอันเป็นเอกลักษณ์ที่ชัดเจนของพี่น้องชาวไทยมุสลิม รวมทั้งทรัพยากรธรรมชาติ ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวมากมาย เช่น อุทยานแห่งชาติตะรุเตา เกาะไข่ เกาะหลีเป๊ะ เกาะอาดัง-ราวี เกาะหินงาม เกาะบุโหลน อุทยานแห่งชาติทางทะเลหมู่เกาะเภตรา อุทยานแห่งชาติทะเลบัน น้ำตกวังสายทอง ถ้ำเจ็ดคด ถ้ำภูผาเพชร ล่องแก่งวังสายทอง ด้วยความหลากหลายเช่นนี้ สตูลจึงนับได้ว่าเป็นจุดหมายปลายทางยอดนิยมของนักท่องเที่ยวมากมาย

ด้วยศักยภาพของพื้นที่และความมั่งคั่งที่มีอยู่ ประกอบกับนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว “เมืองรอง” ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ส่งเสริมและผลักดันเมืองรองให้กลายเป็นจุดท่องเที่ยวที่น่าสนใจ โดยจังหวัดสตูลเป็นหนึ่งใน 55 จังหวัด “เมืองรอง” ที่ประกาศโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย โดยใช้แนวคิดการส่งเสริมและผลักดันเมืองรองให้กลายเป็นจุดท่องเที่ยวที่น่าสนใจไม่แพ้เมืองหลัก ได้ถูกให้ความสำคัญเพื่อขยายศักยภาพในการเป็นเมืองท่องเที่ยว ให้ก้าวไปอีกขั้นผ่านการพัฒนาอย่างเป็นระบบโดยมีเป้าหมายเพื่อต้องการกระจายรายได้จากเม็ดเงินในด้านการท่องเที่ยวไปสู่ท้องถิ่นและชุมชนให้มากขึ้น

โดยปกติแล้วการท่องเที่ยวโดยส่วนใหญ่ของสตูลจะนิยมท่องเที่ยวทางทะเลมากกว่า แต่มีข้อจำกัดในเรื่องของฤดูกาลท่องเที่ยวทางทะเล ซึ่งสามารถเที่ยวได้ในช่วงเดือน พฤศจิกายน - พฤษภาคม ของทุกปี นอกเหนือจากช่วงเวลาดังกล่าวไม่นิยมท่องเที่ยวเพราะเป็นช่วงฤดูมรสุม คลื่นลมแรง จึงเป็นโอกาสของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติบนบก เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้หมุนเวียนตลอดทั้งปี โดยที่แหล่งท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน ถือเป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่น่าสนใจในการเป็นจุดเสริมของการท่องเที่ยวในฐานะเมืองรองตามนโยบายภาครัฐ

กลุ่มท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เขาพญาบังสา ได้ทำการเปิดฐานการเรียนรู้การบริหารจัดการศูนย์และการจัดการตลาดวิถีชุมชน โดยการเปิด “ตลาดพญาบังสา” ตลาดนัดวิถีชุมชน ณ ศูนย์เรียนรู้ชุมชนพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล เริ่มเปิดตลาดเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2561 ตลาดพญาบังสาเป็นตลาดวิถีวัฒนธรรม

ที่เน้นการขายอาหารและสินค้าในชุมชน สามารถสร้างรายได้ให้แก่คนในชุมชน เปิดตลาดเฉพาะวันเสาร์และวันอาทิตย์ เวลา 13.00 น. – 20.00 น. โดยมีเครือข่ายท่องเที่ยวโดยชุมชนและชาวบ้านในตำบลควนโพธิ์ นำสินค้าชุมชน ผักพื้นบ้าน อาหารท้องถิ่นมาจำหน่ายกว่า 50 ร้าน

ช่วงแรกของการเปิดตลาดพญาบังสา มีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวกันอย่างมากมาย โดยส่วนใหญ่แล้วเป็นคนในพื้นที่จังหวัดสตูล เนื่องจากมีความแปลกใหม่ของตลาดนัดวิถีชุมชนที่ตั้งอยู่ในพื้นที่เป็นธรรมชาติ บรรยากาศเห็นทุ่งนาและวิวเขาพญาบังสา มีร้านขายอาหาร ขนมพื้นบ้าน รวมทั้งวิถีชีวิตวัฒนธรรมของคนท้องถิ่น แต่ปัจจุบันหลังจากตลาดพญาบังสา ได้เปิดมาเป็นระยะเวลา 9 เดือน พบว่าจำนวนของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยว มีปริมาณลดน้อยลง

จากข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยได้สังเกตเห็นถึงความสำคัญของตลาดนัดวิถีชุมชน จึงได้เข้าไปทำการศึกษาเกี่ยวกับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว โดยลงพื้นที่เพื่อหาข้อมูลกับผู้นำศูนย์การเรียนรู้และจัดทำแบบสอบถาม สืบหาข้อมูลจากนักท่องเที่ยว เพื่อต้องการทราบถึงระดับความคิดเห็นที่มีต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวตลาดพญาบังสา

วิธีดำเนินการวิจัย

รายละเอียดกระบวนการวิจัยที่ใช้ในการศึกษาศักยภาพและแนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน ตลาดพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวหรือเคยเดินทางมาเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน ตลาดพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล ซึ่งไม่ทราบจำนวน

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวหรือเคยเดินทางมาเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน ตลาดพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล ซึ่งเป็นกลุ่มที่ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นที่มีต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน ตลาดพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล และเนื่องจากไม่ทราบทั้งขนาดของประชากรที่แท้จริง และไม่ทราบค่าสัดส่วนของประชากร ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างใน ส่วนนี้ โดยการใช้วิธีของดับเบิลยูจี โคชราล (W.G. Cochran, 1977) ในการคำนวณเพื่อหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างของนักท่องเที่ยว ได้กลุ่มตัวอย่าง 385 ราย

2. วิธีการสุ่มตัวอย่าง

การสุ่มตัวอย่างโดยไม่ใช้หลักความน่าจะเป็น (Non-Probability) เป็นการสุ่มแบบไม่คำนึงว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับเลือกมานั้นจะมีความน่าจะเป็นหรือโอกาสที่จะได้รับเลือกมากน้อยเพียงใด ซึ่งการสุ่มตัวอย่างแบบนี้หน่วยตัวอย่างมีโอกาสถูกเลือกไม่เท่ากัน ส่วนมากใช้ในการศึกษาที่ไม่สามารถจะกำหนดขอบเขตของประชากรได้แน่นอน อาศัยการตัดสินใจตามความสะดวกของผู้วิจัยเป็นหลัก โดยในการเลือกจะคำนึงถึงความสะดวกทั้งทางด้านเวลา กำลังคน และงบประมาณ ในการวิจัยครั้งนี้จะใช้การสุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience Sampling)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลของงานวิจัยนี้ คือแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการเก็บรวบรวมข้อมูลและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง โดยมีรายละเอียดแต่ละตอนดังนี้

1. ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน โดยเป็นแบบสอบถามแบบให้เลือกตอบ (Check list)

2. ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นที่มีต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน หลาดพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล โดยมีองค์ประกอบ 6 ด้าน คือ ศักยภาพด้านสิ่งดึงดูดใจ ศักยภาพด้านเส้นทางการคมนาคม ศักยภาพด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ศักยภาพด้านกิจกรรม ศักยภาพด้านการประชาสัมพันธ์ และศักยภาพด้านร้านค้าขายอาหาร ซึ่งเป็นคำถามชนิดมาตราส่วนประเมินในรูปแบบลิเคิร์ต (Likert Scales) โดยกำหนดความคิดเห็นของผู้ตอบคำถามออกเป็น 5 ระดับ โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) เป็นรายชื่อและรายด้านพร้อมทั้งนำเสนอข้อมูลในตารางประกอบคำบรรยาย โดยกำหนดน้ำหนักระดับความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับคะแนนตามแนวคิดของลิเคิร์ต ดังนี้

ตารางที่ 3.1 มาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ต (Likert)

ระดับความคิดเห็น	ค่าคะแนน (Interval Scale)
มากที่สุด	5
มาก	4
ปานกลาง	3
น้อย	2
น้อยที่สุด	1

3. ตอนที่ 3 การเสนอความคิดเห็น ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพของการท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน หลาดพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล เป็นการเก็บข้อมูลสอบถามแบบปลายเปิด (Open-Ended) เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการประกอบอภิปรายผล

4. ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามประกอบด้วยข้อมูลต่างๆ ที่มีความสำคัญต่อข้อมูลการวิจัย ซึ่งในขั้นตอนการสร้างและออกแบบแบบสอบถาม ผู้วิจัยมีกระบวนการต่างๆ ในการสร้างแบบสอบถาม ดังนี้

1. ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยว เพื่อนำข้อมูลมาประกอบการสร้างแบบสอบถาม

2. สร้างแบบสอบถามขึ้นตามกรอบข้อมูลที่ต้องการศึกษาโดยใช้คำจำกัดความหรือนิยามปฏิบัติการตามตัวแปรที่กำหนดไว้เป็นหลักในการตั้งคำถามต่างๆ ให้ครอบคลุมตัวแปรที่ศึกษาทั้งหมดเพื่อให้แบบสอบถามสามารถวัดได้ในสิ่งที่ต้องการจะวัด

3. นำแบบสอบถามฉบับร่างที่ได้ไปขอคำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้เพื่อขอคำแนะนำและนำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้อง โดยผลการประเมินค่า IOC ของทุกข้อคำถามต้องมากกว่า 0.5 แสดงว่าแบบสอบถามทุกข้อที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมีความถูกต้องของเนื้อหา

4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทำการทดสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability) โดยนำไปทดลอง (Try Out) ใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 ชุด ซึ่งเป็นลักษณะที่คล้ายคลึงกัน

5. นำแบบสอบถามที่ทดลองใช้แล้ว 40 ชุด มาทดสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient)

6. นำแบบสอบถามที่ได้ศึกษาหาความเชื่อมั่นแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ได้แบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์และครอบคลุมวัตถุประสงค์มากยิ่งขึ้น และนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาต่อไป

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

เพื่อให้สามารถเก็บข้อมูลให้ครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบวิธีเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ โดยมีขั้นตอนและกระบวนการต่างๆ ดังนี้

1. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งทุติยภูมิ จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ที่มีการเก็บรวบรวมไว้ก่อนแล้ว เพื่อความสะดวกในการเก็บข้อมูลวิจัยโดยแหล่งที่มาดังกล่าวได้แก่

1.1 หนังสือและตำราความรู้ในด้านแนวคิดเกี่ยวกับตลาด แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว แนวคิดเกี่ยวกับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ระเบียบวิธีการวิจัย รวมถึงวิทยานิพนธ์ และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

1.2 วารสารหรือบทความความรู้แนวคิดเกี่ยวกับตลาด แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว แนวคิดเกี่ยวกับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

1.3 สื่ออิเล็กทรอนิกส์ในประเทศ ได้แก่ เว็บไซต์ต่างๆ ที่มีข้อมูลแนวคิดเกี่ยวกับตลาด แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยว แนวคิดเกี่ยวกับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

2. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งปฐมภูมิ เป็นการรวบรวมข้อมูลจากการเข้าไป สัมภาษณ์ความคิดเห็น โดยใช้แบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลจากกลุ่มนักท่องเที่ยว ซึ่งมีขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

2.1 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยใช้แบบสอบถามตรวจสอบความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน หลาดพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล ตามที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ จำนวน 385 ชุด

2.2 หลังจากรวบรวมแบบสอบถามจนครบตามจำนวนแล้ว ทำการตรวจสอบความถูกต้อง และความสมบูรณ์ของข้อมูลจากแบบสอบถาม แล้วนำมาประมวล และวิเคราะห์ผลทางสถิติตามที่กำหนดไว้ เพื่อนำเสนอเป็นรายงานการวิจัยต่อไป

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์และประมวลผลด้วยคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ผลสำเร็จรูปทางสถิติ โดยมีรายละเอียดการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. แบบสอบถาม (Questionnaire) สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลนั้นเมื่อมีการรวบรวมแบบสอบถามแล้ว จะมีการนำข้อมูลที่ได้อ้างรหัส (Coding) แล้วนำไปประมวลผลด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมทางสถิติและสังคมศาสตร์ เพื่อวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1.1 ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน นำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) เพื่ออธิบายลักษณะปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน หลาดพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล

1.2 ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน หลาดพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล นำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) เพื่อใช้อธิบายถึงระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน หลาดพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล

ในการกำหนดเกณฑ์การให้ระดับคะแนนความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นด้านศักยภาพทั้ง 6 ด้านของแหล่งท่องเที่ยว การวิเคราะห์ข้อมูลในมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามระดับความคิดเห็นของศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวด้านต่างๆ เราสามารถใช้เกณฑ์สัมบูรณ์ (Absolute Criteria) โดยการใช้ช่วงคะแนนจากพิสัย (Intervals from the Range) โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาแปลความหมาย (จรัสศรี ผ่องโสภา, 2553) ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ช่องว่างของคะแนนระหว่างชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.8 \end{aligned}$$

ตารางที่ 3.2 เกณฑ์การให้ระดับคะแนนความคิดเห็น มาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ

ระดับคะแนน	ระดับความคิดเห็นต่อศักยภาพการท่องเที่ยว
4.21 – 5.00	มีศักยภาพมากที่สุด
3.41 – 4.20	มีศักยภาพมาก
2.61 – 3.40	มีศักยภาพปานกลาง
1.81 – 2.60	มีศักยภาพน้อย
1.00 – 1.80	มีศักยภาพน้อยที่สุด

1.3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการเสนอความคิดเห็นต่างๆ ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพของการท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน หลาดพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล โดยเก็บแบบสอบถามในลักษณะของแบบสอบถามปลายเปิด (Open-Ended Question) ใช้ในการวิเคราะห์เนื้อหา

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลแบบบรรยายคือ ค่าสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) เพื่อใช้อธิบายลักษณะข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล และใช้ค่าเฉลี่ย (Mean: \bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.) เพื่อใช้อธิบายถึงระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน หลาดพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล

ผลการวิจัย (Results)

ผลการศึกษาวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน หลาดพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล สรุปผลได้ดังนี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยว

ผลการศึกษาข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยว จากการวิเคราะห์พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 300 คน คิดเป็นร้อยละ 77.9 มีอายุ 31-40 ปี จำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 33.5 มีสถานภาพสมรส จำนวน 194 คน คิดเป็นร้อยละ 50.4 มีระดับการศึกษาปริญญาตรี จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 32.7 มีอาชีพรับจ้างทั่วไป จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 18.2 และส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท จำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 33.0

ผลการวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นที่มีต่อศักยภาพของการท่องเที่ยว

ความคิดเห็นที่มีต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน หลาดพญาบังสา โดยแบ่งการวิเคราะห์เป็นรายด้าน จำนวน 6 ด้าน ดังต่อไปนี้

1 ด้านสิ่งดึงดูดใจ จากการวิเคราะห์พบว่าโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 4.02 ซึ่งจัดได้ว่ามีศักยภาพด้านสิ่งดึงดูดใจอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อศักยภาพของการ

ท่องเที่ยวหาดพญาบังสา ด้านทัศนียภาพและอากาศบริเวณหาดพญาบังสา มีศักยภาพอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนด้านประเพณี วัฒนธรรม วิถีชีวิต ชุมชนท้องถิ่น อาหารและสินค้าในชุมชนที่นำมาจำหน่าย มีศักยภาพอยู่ในระดับมากตามลำดับ

2 ด้านเส้นทางการคมนาคม จากการวิเคราะห์พบว่าโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 3.37 ซึ่งจัดได้ว่ามีศักยภาพด้านเส้นทางการคมนาคมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวหาดพญาบังสา ในแต่ละด้านอยู่ในระดับปานกลางทั้งหมด ยกเว้นด้านป้ายบอกทางชัดเจนและอยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสมเท่านั้น ที่อยู่ในระดับมาก

3 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก จากการวิเคราะห์พบว่าโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 3.56 ซึ่งจัดได้ว่ามีศักยภาพด้านสิ่งอำนวยความสะดวกอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวหาดพญาบังสา ในแต่ละด้านอยู่ในระดับมากทั้งหมด ยกเว้นด้านห้องน้ำมีความสะอาดและเพียงพอต่อการใช้งานเท่านั้น ที่อยู่ในระดับปานกลาง

4 ด้านกิจกรรม จากการวิเคราะห์พบว่าโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 3.65 ซึ่งจัดได้ว่ามีศักยภาพด้านกิจกรรมอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวหาดพญาบังสา ในแต่ละด้านอยู่ในระดับมากทั้งหมด ยกเว้นด้านกิจกรรมให้อาหารปลาเท่านั้น ที่อยู่ในระดับปานกลาง

5 ด้านการประชาสัมพันธ์ จากการวิเคราะห์พบว่าโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 3.60 ซึ่งจัดได้ว่ามีศักยภาพด้านการประชาสัมพันธ์อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวหาดพญาบังสา ในทุกด้านอยู่ในระดับมากทั้งหมด

6 ด้านร้านค้าขายอาหาร จากการวิเคราะห์พบว่าโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย 3.84 ซึ่งจัดได้ว่ามีศักยภาพด้านร้านค้าขายอาหารอยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อศักยภาพของการท่องเที่ยวหาดพญาบังสา ในทุกด้านอยู่ในระดับมากทั้งหมด

ผลการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะจากผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อเสนอแนะจากผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่านักท่องเที่ยวมีความต้องการให้พัฒนาปรับปรุงและเพิ่มเติมในด้านต่าง ๆ พร้อมทั้งคำชมเชย แบ่งประเด็นออกเป็น 10 กลุ่มใหญ่ โดยเรียงลำดับตามจำนวนข้อเสนอแนะจากผู้ตอบแบบสอบถาม สรุปรายละเอียดดังต่อไปนี้

1 ร้านค้าขายอาหาร ต้องการให้ผู้เกี่ยวข้องปรับปรุงในด้านร้านค้าขายอาหาร โดยต้องการให้เพิ่มจำนวนร้านค้า และเพิ่มอาหาร เครื่องดื่ม ขนมพื้นบ้าน ให้มีความหลากหลายมากกว่านี้ ภาชนะหรือบรรจุภัณฑ์ที่ใช้ใส่อาหาร ขนม เครื่องดื่ม ควรเน้นใช้งานจากวัสดุธรรมชาติและสื่อถึงความเป็นเอกลักษณ์ท้องถิ่น ส่วนการแต่งกายของแม่ค้าควรให้เป็นในรูปแบบเดียวกัน เช่น เสื้อผ้า ผ้ากันเปื้อน หมวกคลุม และควรใส่ชุดวัฒนธรรมที่เหมือนๆ กันเพื่อความสวยงามและเป็นจุดเด่นที่น่าดึงดูดใจ และควรมีหรือเพิ่มจุดล้างมือให้นักท่องเที่ยวในตำแหน่งที่เหมาะสม

2 การคมนาคม ต้องการให้ทางหน่วยงานที่เกี่ยวข้องพัฒนาปรับปรุงถนนทางเข้าหาดพญาบังสาเป็นถนนลาดยางเพื่อความสะดวกในการเดินทาง และเพิ่มไฟส่องสว่างตามแนวถนนให้เพียงพอเพื่อความปลอดภัย

3 การประชาสัมพันธ์ ต้องการให้เพิ่มการประชาสัมพันธ์ให้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะทางสื่อสังคมออนไลน์ และควรปรับปรุงป้ายประชาสัมพันธ์ให้เห็นชัดเจน เพิ่มป้ายบอกระยะทางเข้าหาดพญาบังสา หรือป้ายบอกจุดที่มีกิจกรรมหรือการแสดงต่างๆ ในบริเวณหาดพญาบังสา

4 จุดถ่ายรูป ต้องการให้เพิ่มจุดถ่ายรูปให้โดดเด่นและน่าสนใจมากกว่านี้ และให้เพิ่มจุดถ่ายรูปกลางแจ้งทิวทัศน์ขยายพื้นที่ในการเดินเล่นชมธรรมชาติ พร้อมทั้งควรปลูกดอกไม้ให้สวยงามในพื้นที่หาดพญาบังสา

5 สิ่งดึงดูดใจ ต้องการให้เพิ่มสิ่งดึงดูดใจโดยภาพรวมให้มากกว่านี้

6 ห้องน้ำ ต้องการให้ปรับปรุงในเรื่องของความสะอาด เพิ่มให้มีจำนวนที่เพียงพอ และควรแยกห้องน้ำชายและหญิง

- 7 คำชมเชย หลาดพญาบังสาเป็นสถานที่ที่มีทัศนียภาพที่สวยงาม มีจุดถ่ายรูปที่สวยงาม และมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมประเพณีท้องถิ่นเป็นอย่างดี ขอชมเชยในความคิดและให้กำลังใจในการพัฒนาอย่างต่อเนื่องต่อไป
- 8 สถานที่จอดรถ ต้องการให้ผู้เกี่ยวข้องจัดระเบียบการจอดรถเพื่อความสะดวกของนักท่องเที่ยว
- 9 การสนับสนุนจากภาครัฐ ควรได้รับการสนับสนุนในด้านต่างๆ อย่างต่อเนื่องจากหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวโดยชุมชน โดยเฉพาะการพัฒนาด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินทางเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวในชุมชนของจังหวัดสตูลให้สมบูรณ์ และต่อยอดการท่องเที่ยวโดยชุมชนให้ชัดเจน
- 10 การจัดกิจกรรม ควรพัฒนาเกี่ยวกับการแสดงให้มากขึ้น

การอภิปรายผล (Discussion)

ผลการศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน หลาดพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล สามารถอภิปรายผลโดยแยกประเด็นได้ดังนี้

1. จากข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มนักท่องเที่ยวที่ได้มาเที่ยวในหลาดพญาบังสา ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิงคิดเป็นร้อยละ 77.9 กลุ่มนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีช่วงอายุ 31-40 ปี ร้อยละ 33.5 เนื่องจากหลาดพญาบังสาเป็นตลาดวิถีวัฒนธรรมที่เน้นการขายอาหารท้องถิ่น ขนมและผักพื้นบ้าน สินค้าในชุมชน มีพื้นที่เป็นธรรมชาติ บรรยากาศเห็นทิวทัศน์ทุ่งนาและเขาพญาบังสา รวมทั้งวิถีชีวิตวัฒนธรรมของคนท้องถิ่น ส่งผลให้นักท่องเที่ยวในวัยดังกล่าวสนใจที่จะเข้ามาท่องเที่ยว

2. จากวัตถุประสงค์การวิจัย ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน หลาดพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล ผลการวิจัยจากระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อศักยภาพของการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ พบว่าส่วนใหญ่ในแต่ละด้านมีศักยภาพมาก ยกเว้นด้านเส้นทางการคมนาคมที่มีศักยภาพปานกลาง ทั้งนี้เป็นเพราะการเดินทางจากถนนเส้นหลักจนถึงหลาดพญาบังสา มีระยะทาง 1.3 กิโลเมตร มีถนนทางเข้าออก 2 เส้นทาง เส้นทางที่ 1 เป็นถนนลาดยางซึ่งเป็นเส้นทางหลักเข้าหมู่บ้าน แต่ต้องเลี้ยวผ่านซอยแคบๆ รถยนต์ขับสวนเลนกันลำบาก และต้องผ่านสะพานข้ามคลองชลประทานซึ่งมีความกว้างน้อยมาก ทำให้การขับรถยนต์ผ่านค่อนข้างลำบาก ส่วนเส้นทางที่ 2 เป็นถนนเลียบบคลองชลประทานสภาพถนนเป็นดินแดงลูกรังไม่สะดวกในการใช้เส้นทาง ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ กรกนก เกิดสังข์ (2560) ที่พบว่า ระดับความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวที่มีต่อศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านการคมนาคมขนส่งอยู่ในระดับปานกลาง

3. จากวัตถุประสงค์การวิจัย ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาแนวทางในการวางแผนการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน หลาดพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล ผลการวิจัยสรุปจากความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ พบว่านักท่องเที่ยวมีความต้องการให้พัฒนาปรับปรุงศักยภาพของการท่องเที่ยวแต่ละด้านดังนี้

3.1 ด้านเส้นทางการคมนาคม ดังเหตุผลที่กล่าวอภิปรายในข้อที่ 2

3.2 ด้านร้านค้าขายอาหาร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะหลาดพญาบังสานั้นการขายอาหารท้องถิ่น ขนมและผักพื้นบ้าน สินค้าในชุมชน ซึ่งเป็นจุดเด่นที่สำคัญของแหล่งท่องเที่ยว ส่งผลให้นักท่องเที่ยวแสดงความคิดเห็นและแนะนำให้พัฒนาปรับปรุงศักยภาพด้านนี้มากกว่าด้านอื่นๆ

3.3 ด้านการประชาสัมพันธ์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักท่องเที่ยวในปัจจุบันรับข้อมูลและข่าวสารของสถานที่ท่องเที่ยวผ่านทางสื่อสังคมออนไลน์เป็นหลัก เช่นแอปพลิเคชันไลน์ และเฟซบุ๊ก ซึ่งส่งผลในการตัดสินใจหรือเกิดแรงดึงดูดใจให้เดินทางท่องเที่ยว

3.4 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยเฉพาะด้านสถานที่จอดรถและห้องน้ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวด้านนี้เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว โดยสถานที่

จอตลอดเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกลำดับแรกที่นักท่องเที่ยวจะได้พบเจอ ลำดับต่อมาอาจเป็นห้องน้ำ ซึ่งเกิดจากการเดินทางของนักท่องเที่ยวที่อาจจะใช้ระยะเวลาเดินทางนานหรือเดินทางระยะทางไกล มีความต้องการใช้งานห้องน้ำเมื่อเดินทางมาถึง ทั้ง 2 ปัจจัยนี้อาจส่งผลในการตัดสินใจในการกลับมาท่องเที่ยวซ้ำในครั้งต่อไป

3.5 ด้านสิ่งดึงดูดใจ โดยเฉพาะจุดถ่ายรูป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักท่องเที่ยวในปัจจุบันนิยมท่องเที่ยวในสถานที่ท่องเที่ยวที่มีจุดถ่ายรูปที่น่าสนใจ ไม่ว่าจะเป็นธรรมชาติที่สวยงาม หรือเกิดจากการสร้างจุดถ่ายรูปขึ้นมาให้มีความโดดเด่น ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งให้เกิดแรงดึงดูดใจในการเดินทางท่องเที่ยว

ข้อเสนอแนะ (Suggestion)

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากผลการศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวตลาดนัดวิถีชุมชน หลาดพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล พบข้อมูลที่คาดว่าจะประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว หลาดพญาบังสา ซึ่งผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวหลาดพญาบังสา ดังนี้

1. ด้านเส้นทางการคมนาคม จากผลการศึกษาพบว่า การเดินทางจากถนนเส้นหลักจนถึงหลาดพญาบังสา มีระยะทาง 1.3 กิโลเมตร มีถนนทางเข้าออก 2 เส้นทาง สภาพถนนไม่สะดวกในการใช้เส้นทาง และในส่วนไฟส่องสว่างตามถนนพบว่าไม่เพียงพอ ดังนั้นควรได้รับการสนับสนุนจากทางหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาปรับปรุงซ่อมแซมถนน ขยายสะพาน และติดตั้งไฟส่องสว่างเพิ่มเติมเพื่อความปลอดภัยจะส่งผลให้นักท่องเที่ยวได้รับความสะดวกในการเดินทางเพิ่มขึ้น เพื่อการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวโดยชุมชน

2. ด้านร้านค้าขายอาหาร จากผลการศึกษาพบว่า ควรเพิ่มจำนวนร้านค้า และเพิ่มอาหาร เครื่องดื่ม ขนมพื้นบ้าน ให้มีความหลากหลายเพิ่มมากขึ้น

3. ด้านการประชาสัมพันธ์ จากผลการศึกษาพบว่า ควรเพิ่มการประชาสัมพันธ์ให้มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะทางสื่อสังคมออนไลน์ และควรปรับปรุงป้ายประชาสัมพันธ์ให้เห็นชัดเจน เพิ่มป้ายบอกระยะทางจากถนนเส้นหลักเข้าหลาดพญาบังสา

4. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก จากผลการศึกษาพบว่า สถานที่จอตลอดควรให้ผู้เกี่ยวข้องจัดระเบียบการจอตลอดเพื่อความสะดวกของนักท่องเที่ยว และห้องน้ำควรปรับปรุงในเรื่องของความสะอาด เพิ่มให้มีจำนวนที่เพียงพอ และควรแยกห้องน้ำชายและหญิง

5. ด้านสิ่งดึงดูดใจ จากผลการศึกษาพบว่า ควรเพิ่มจุดถ่ายรูปให้โดดเด่นและน่าสนใจเพิ่มมากขึ้น พร้อมทั้งควรปลูกดอกไม้ให้สวยงามในพื้นที่หลาดพญาบังสา

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ได้ศึกษาเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับศักยภาพของการท่องเที่ยวหลาดพญาบังสา จากความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวโดยใช้แบบสอบถามเป็นหลัก ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะในการวิจัยเพิ่มเติมโดยทำการศึกษาวิจัยสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) กับกลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวในพื้นที่หลาดพญาบังสา ตำบลควนโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดสตูล

กิตติกรรมประกาศ (Acknowledgements)

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลงไปด้วยดี จากการให้คำปรึกษาจาก รองศาสตราจารย์ภา รุ่งเรืองวุฒิไกร อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย และขอขอบคุณ คุณสุรัฐพงศ์ หมั่นใจดี คุณอัครวิษุ เทศอาเส็น และคุณรธานี โบอาสิน ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิที่ให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย รวมถึงขอขอบคุณผู้ประเมินทำแบบสอบถามทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่างานวิจัยฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวสำหรับพื้นที่อื่นๆ ของประเทศ และผู้ที่สนใจบ้างไม่มากก็น้อย และยินดีที่จะรับฟังคำแนะนำจากทุกท่านที่ได้เข้ามาศึกษา เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนางานวิจัยต่อไป

เอกสารอ้างอิง (References)

- กรกนก เกิดสังข์. (2560). การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเชิงกลยุทธ์: กรณีศึกษาตำบลบางไผ่ อำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วารสารราชภัฏสุราษฎร์ธานี ปีที่ 4 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม – ธันวาคม 2560).
- กัลยา วานิชย์บัญชา และฐิตา วานิชย์บัญชา. (2561). การใช้งาน SPSS for Windows ในการวิเคราะห์ข้อมูล. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สามลดา
- กัลยา สว่างคง. (2558). การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในมุมมองของนักท่องเที่ยว กรณีศึกษา แหล่งท่องเที่ยวประเภทน้ำตกในจังหวัดสระบุรี. วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีที่ 18 ฉบับเดือน มกราคม-ธันวาคม 2558.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2554). มาตรฐานคุณภาพแห่งท่องเที่ยว. ออสเตรเลีย : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- การส่งเสริมการท่องเที่ยว. (2558). ความรู้เบื้องต้นของการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: กระทรวง การท่องเที่ยวและกีฬา.
- เกียรติ จิวะกุล และคณะ. (2525). ตลาดในกรุงเทพฯ การขยายตัวและพัฒนาการ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คู่มือเครือข่ายการท่องเที่ยวโดยชุมชน. (2550). สำนักพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กระทรวง การท่องเที่ยวและกีฬา กรุงเทพฯ: ศรีเมืองการพิมพ์
- จรัสศรี ผ่องโสภาน. (2553) ระเบียบและวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เฉลิม บุญพิทักษ์. (2556). กลยุทธ์การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. กรุงเทพมหานคร: ธรรมสาร.
- ชยรัตน์ แพทอง. (2558). การท่องเที่ยวคืออะไร. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.
- โชติรส ปาละมาณ. (2561). การศึกษาพื้นที่ในการจัดตั้งตลาดนัดวิถีชุมชนโดยใช้ระบบ สารสนเทศภูมิศาสตร์ กรณีศึกษา: อำเภอเมืองสตูล จังหวัดสตูล. การประชุมวิชาการด้านมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ระดับชาติครั้งที่ 1 ณ หอประชุมเฉลิมพระเกียรติ 80 พรรษาฯ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ณัฐพัชร มณีโรจน์. (2560). การจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน. วารสารวิชาการท่องเที่ยวไทยนานาชาติ ปีที่ 13 ฉบับที่ 2 / 2560.
- ดรรรชนี เอ็มพันธ์. (2550). การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนและการจัดกิจกรรมโฮมสเตย์. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ทรงสิริ วิชิรานนท์. (2556). พัฒนาการตลาดนัด. วารสารวิชาการและวิจัย มทร.พระนคร ปีที่ 7 ฉบับที่ 1 มีนาคม 2556.
- ทิพาพร ไตรบรรณ. (2557). แนวทางการพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์. กรณีศึกษาหมู่บ้าน อรัญญิก จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหา บัณฑิต สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม การบริการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- เทคนิคการสูมตัวอย่างและการประมาณค่า. กลุ่มระเบียบสถิติ สำนักนโยบายและวิชาการสถิติ สสช. สำนักงานสถิติแห่งชาติ.
- ธานี กุลแพทย์. (2539). บทบาทของตลาดนัดจตุจักรที่มีต่อชุมชนกรุงเทพฯ และปริมณฑล พ.ศ. 2525-2537. สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประวัติศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ธิดาวรรณ ทองสามสี. (2558). หลักการมัดคุเทศก์. กรุงเทพฯ : แสงดาว.

- นงลักษณ์ จันทาภากุล และนรินทร์ สังข์รักษา. (2556). การศึกษาศักยภาพในการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนบ้านหัวเขาเงิน จังหวัดราชบุรี. วารสารวิทยบริการ ปีที่ 24 ฉบับที่ 2 เมษายน-มิถุนายน 2556.
- นิตา ชัชกุล. (2557). อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 6 (ฉบับปรับปรุง) สำนักพิมพ์ แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. กรุงเทพฯ: ศูนย์วิชาการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- เปี่ยมรัก ฉัตรธนาเสนีย์. (2546). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจของผู้บริโภคในการจัดกิจกรรมถนนคนเดินถนนท่าแพ จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ปาริฉัตร สิงห์ศักดิ์ตระกูล และพัชรินทร์ เสริมการดี. (2556). การศึกษาศักยภาพและแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของชุมชนบ้านทุ่งมะปราง อำเภอดอน โดอน และบ้านดอนป่าหั่น อำเภอดอนกวาง จังหวัดสตูล. วารสารสุทธิปริทัศน์, 27(83): 97-112.
- พจนา สวนศรี และสมภพ ยี่จ้อหอ. (2556). คู่มือมาตรฐานการท่องเที่ยวโดยชุมชน. เชียงใหม่.
- พณิดา ตั้งวัฒนาการณ์. (2558). คลังความรู้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. กรุงเทพมหานคร: เอส. อาร์.
- ภาวิตา อ่อนนาน. (2547). การจัดการธุรกิจตลาดนัดเคลื่อนที่ ในจังหวัดกาญจนบุรี. ภาค นิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาการจัดการทั่วไป บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏ สวนดุสิต.
- มงคล งานขยัน. (2546). พฤติกรรมการซื้อเสื้อผ้าของผู้บริโภคในตลาดนัด: กรณีศึกษา อำเภอพญาเม็งราย เชียงแสน เชียงของ เวียงชัย กิ่งอำเภอเวียงเชียงรุ้ง จังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- มดิชน. (2547). พจนานุกรม ฉบับมดิชน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มดิชน.
- ยุวดี งามจันทร์ฉาย. (2557). การจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: บรรณกิจการพิมพ์
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร: ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์.
- ราตรี โดเฟงพัฒน์. (2543). ตลาดน้ำ: วิถีชีวิตของเกษตรกรภาคกลาง. กรุงเทพฯ: กรมศิลปากร.
- วิภา ศรีระทุ. (2551). ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศในอำเภอเขาค้อ จังหวัด เพชรบูรณ์. สารนิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (การวางแผนและการจัดการการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วีระพล ทองมา. (2559). “การท่องเที่ยวโดยชุมชน (Community Based Tourism: CBT) สำหรับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของชุมชนในเขตที่ดินป่าไม้” ค้นเมื่อ 24 สิงหาคม 2559 จาก <http://www.dnp.go.th/fca16/file/i49xy4ghqzsh3j1.doc>
- ศรัญญา วรากุลวิทย์. (2558). อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: แววาวพริ้นติ้ง
- ศิริจรรยา ประพฤติกิจ. (2553). การประเมินศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในอำเภอเมือง จังหวัดตราด เพื่อจัดทำเส้นทางท่องเที่ยวเชิงนิเวศ. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์ มหาบัณฑิต (สาขาวิชาการวางแผนและการจัดการการท่องเที่ยวเพื่ออนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สกุณี ณ์รัฐพลวัฒน์. (2541). ตลาดน้ำ วิถีชีวิตพ่อค้า-แม่ขายไทย. กรุงเทพฯ: เอส.ที.พี. เวิลด์ มีเดีย
- สมรักษ์ ชัยสิงห์กานานนท์ (บรรณาธิการ). (2549). ตลาดในชีวิต ชีวิตในตลาด. กรุงเทพฯ: ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร.
- สำนักงานจังหวัดกระบี่. (2560). หลักการของการพัฒนาท่องเที่ยวโดยชุมชน. ค้นเมื่อ 18 ธันวาคม 2561. จาก www.krabi.go.th/krabi2015/m_file/lifetravel/25.pdf

- สิริพร ฤกษ์วีระวัฒนา. (2553). การศึกษาศักยภาพของชุมชนท่าคําในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงเกษตร (เตาตาล) จากมุมมองของชุมชนและนักท่องเที่ยว. วารสารวิจัยและพัฒนา ปีที่ 2 2553. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- สุรัฐพงศ์ หมั่นใจดี และคณะ. (2553). โครงการวิจัย ศึกษารูปแบบการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เขาพญาบังสา โดยชุมชนมีส่วนร่วม ต.ควนโพธิ์ อ.เมือง จ.สตูล. สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ฝ่ายวิจัยเพื่อท้องถิ่น
- สุวิตา ธรรมมณีวงศ์ และคณะ. (2550). การวิจัยเพื่อแสวงหาการมีส่วนร่วมของชุมชนใน การพัฒนาตลาดเขตเทศบาลนครปฐม. การประชุมทางวิชาการของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 45. สาขาศึกษาศาสตร์ สาขาเศรษฐศาสตร์ และบริหารธุรกิจ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ.
- อมราวดี คำบุญ และดร.ตลฤทัย โกววรรณกุล. (2556). การประเมินความพร้อมทางการท่องเที่ยวของเมืองท่องเที่ยวขนาดเล็ก อำเภอเขมราฐจังหวัดอุบลราชธานี. วารสารการบริการและการท่องเที่ยวไทย ปีที่ 8 ฉบับที่ 2 (กรกฎาคม - ธันวาคม 2556).
- อภิยาภรณ์ แก่นสุข. (2559). หลักการและแนวทางการบริหารการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ: สุขุมวิทการพิมพ์.
- อุบลวรรณ ประดับสุข. (2545). Cultural Heritage Issues. จุลสารการท่องเที่ยว. 21(4) (ตุลาคม-ธันวาคม)
- Cochran, W.G. (1977). A Model of Statistics. Boston: McGraw – Hill.
- Dickman, S. 1996. Tourism: An Introductory Text. (2nd ed). Sydney: Hodder Education.
- Mill, Robert Christie. Tourism: The International Business. New Jersey: Prentice Hall International Edition, 1990